

ANJA (59) ZEGDE HAAR
BAAN OP EN
VERKOCHT HAAR HUIS

‘IK GOOIDE AL MIJN ZEKERHEDEN *overboord*’

Een eigen huis, een plek onder de zon?
Niet voor Anja Duijves, die een nomadenbestaan
leidt. In alle vrijheid, en dat geeft haar rust.

Tekst: Anne Broekman. Fotografie: Mariel Kolmschot.

“Altijd was daar die onrust in mij. Iets roerde zich diep vanbinnen en ik was niet tevreden met mijn leven. Daar baalde ik van. Wat was nou mijn probleem? Ik had een leuk eigen huis en ik werkte al meer dan twintig jaar bij een bank. In mijn vrije tijd maakte ik veel strandwandelingen, ook naaide ik graag mijn eigen kleding. Lange tijd combineerde ik mijn baan met een eigen pedicuresalon, waar ik veel voldoening uit haalde. Mijn leven was voorspelbaar, zoals heel veel mensen hun leven leiden. Maar daar wrong de schoen. Waarom was iedereen daar zo gelukkig mee? Die gestreste ratrace en altijd alles volgens een vast patroon. Op een dag liep ik langs de branding en hoorde ik mezelf zeggen: ‘Ik wou dat ik het lef had om alles los te laten en te zien waar mijn bed staat en mijn bord met eten.’ Het was een zielenroep die niet uit mijn hoofd kwam, maar recht uit mijn hart. Ik schrok van mezelf. Snel drukte ik het idee weg. Toch kwam het steeds weer terug. Dan bedacht ik praktische bezwaren: waar moest ik dan heen? Hoe vond ik onderdak en wat zouden mijn ouders hiervan vinden? Het leek me allemaal onmogelijk. Toch voelde het voorbestemd om dit plan ten uitvoering te brengen. Die

drang was zó sterk. Toen ik op een dag lunchte met een vriendin en weer verzuchtte dat ik het liefst alles zou willen opzeggen, zei ze: ‘Wanneer ga je dit nou eens écht doen?’ Ze had gelijk. Het was tijd om de daad bij het woord te voegen.”

Gewoon proberen

“De timing was perfect, veertien jaar geleden. Ik leidde een vrij onafhankelijk bestaan: kinderen heb ik nooit gewild, ook had ik geen relatie. Misschien kwam dat ook wel door mijn enorme vrijheidsdrang. Elke avond met dezelfde man op dezelfde bank zitten vind ik een benauwende gedachte. Er was dus niemand in mijn leven met wie ik rekening moest houden. In oktober 2001 hakte ik de knoop door: ik ging al mijn zekerheden overboord gooien. Met kerst vertelde ik het aan mijn ouders. Zij schrokken natuurlijk; ze zijn van een andere generatie, die juist hecht aan vastigheid en iets opbouwen. En dan gooit je kind ineens oude schoenen weg voordat ze nieuwe heeft. Want daar was ik heel eerlijk over: ik gaf toe dat ik geen idee had wat dit me ging brengen, maar dat ik het gewoon moest proberen. Ik trof voorbereidingen voor mijn nieuwe leven. Er moest een andere auto komen, waar mijn spullen in pasten. En ik zette mijn huis te koop. Ik ging dit echt doen, want ik wilde niet op mijn tachtigste terugkijken en spijt hebben dat ik het ►

nooit had gedurfd. Die gedachte gaf me kracht. En als het anders zou uitpakken, *so be it*. Dan had ik het in elk geval geprobeerd.

Mijn huis uitruimen was soms emotioneel. Oude herinneringen kwamen boven, zoals toen ik de brace vond die ik op mijn zestiende een halfjaar had gedragen na een rugoperatie. Ik heb er een foto van gemaakt als herinnering. En ik was gehecht aan mijn zolder, omdat er ook jaren de toneelkleding heeft gehangen van de toneelvereniging waar ik met veel plezier bij heb gezeten. Maar ik moest selectief zijn: meubels gingen naar een opslag, een paar spullen kon ik houden en de rest ging weg.

Hoewel ik al 23 jaar bij een bank werkte, was het opzeggen van mijn baan totaal niet eng. Het voelde als de juiste stap op het pad dat ik móest volgen. Niet al mijn collega's begrepen mijn beslissing. Mensen uit het bankwezen zijn vaak erg gericht op zekerheid. 'Maar je moet toch geld verdienen? En hoe zit het met je pensioenopbouw?' vroegen collega's. Maar er waren ook veel mensen die het stoer van me vonden. In februari 2004 had ik mijn laatste werkdag. Toen ik de deur achter me dichttrok, voelde het alsof ik vakantie had. Het besef dat ik er echt niet meer terug zou komen, moest nog indalen."

Vakantiegevoel

"Eerst logeerde ik een paar dagen bij een vriendin, daarna boekte ik vakantiehuisjes. Steeds maar voor een week en steeds in een andere plaats, zodat ik door Nederland kon trekken en meer nomade-ervaring kon opdoen. Niet één keer raakte ik in paniek. Ik wist hoe het was om met vastigheid te leven, nu wilde ik bewust

anders leven. Daarom koos ik er expres voor om niet te lang op één plek te blijven, want dan zou ik alsnog stiekem voor zekerheid gaan.

Als financiële buffer had ik de overwaarde van mijn verkochte huis, maar dat spaargeld slonk. Ik moest een manier vinden om aan geld te komen. Toen gingen mijn ouders op vakantie en ik mocht zo lang op hun huis passen. Daarna vroeg een kennis mij om hetzelfde te doen, en vervolgens meldde er iemand die vroeg of ik voor zijn huis en huisdier kon zorgen zolang hij op reis was. Toen besepte ik dat hier een markt voor was. Ik schreef me in op een site voor woning- en huisdieroppassers, en sinds twaalf jaar kom ik op die manier aan onderdak en geld. Ik krijg een vergoeding voor het oppassen. Het is genoeg om van te leven.

Al mijn spullen passen in tien a twaalf kratten. Kleding, mijn naaimachine, mijn schilderspullen en mijn eigen beddengoed. Het past allemaal precies in mijn auto. Soms heb ik periodes dat ik elke week ergens anders ben. Mijn systeem is daaraan gewend. Het inpakken, uitpakken en me ergens installeren is door de jaren heen steeds makkelijker geworden. Elke keer als ik in een nieuw huis kom, zet ik wat schilderijen van mezelf neer. Op die manier creëer ik mijn eigen plekje. Ik heb een paar vaste oppasadressen. Dat is prima, al wil ik niet alleen maar op reeds bekende oppasadressen verblijven, want dat voelt dan al te veel als 'vast'. Er moet genoeg afwisseling zijn met nieuwe, onbekende plekken. Dat blijf ik heerlijk vinden, het ontdekken van een nieuwe omgeving. Toch een beetje dat vakantiegevoel, dat nooit helemaal is verdwenen."

Lege agenda

"Alles is op z'n plek gevallen. Mijn onrust is weg. Veel mensen zouden juist onrustig worden van mijn manier van leven, maar waarschijnlijk werkt mijn brein anders. Ik ben veel meer ontspannen dan vroeger. Dat komt omdat ik geen verwachtingen heb. Ik leef in vertrouwen. Dat betekent dat ik meebeweeg met wat er op mijn pad komt, zonder krampachtig de controle te willen houden. Ik ben mijn eigen baas, deel zelf mijn tijd in en leef op een rustig tempo zonder deadlines of een volle agenda. De oppasaanvragen komen en daardoor laat ik me leiden. Tuurlijk is die planning niet altijd vlekkeloos. Laatst werd een oppasadres ineens een avond voor mijn komst geannuleerd, in verband met ziekte. Heel

'Het is fijn om mensen even 'wakker' te schudden. Ze te laten zien dat een andere manier van leven mogelijk is'

in vele woonstijlen te wonen, van een rijtjeshuis tot een enorm vrijstaand huis met grote tuin. Ik woon dan weer landelijk en dan weer stedelijk, in totaal verschillende wijken, en kom op plekken waar ik anders niet zo snel zou komen. Toch denk ik nooit: hier zou ik wel willen blijven. De afwisseling maakt dit juist zo ideaal voor mij."

Zo kan het óók

"Mijn familie en vrienden zijn helemaal gewend aan mijn manier van leven. Onbekenden willen nog weleens verbaasd reageren: 'Huh? Hoe doe je dat dan?' Ik vind het altijd wel grappig om mensen hiermee te verrassen. Zoals bij de kapper; ik zit natuurlijk elke keer weer in een andere salon. Dan zit ik in die stoel en maak ik een praatje met de kapster, die de geijkte vragen stelt: wat doe je, waar kom je vandaan? Als ik dan zeg dat ik geen vast huis heb, zie ik alle hoofden in de salon mijn kant op draaien. Daar moet ik wel om lachen, en er komen altijd leuke gesprekken uit voort. Het is fijn om mensen even 'wakker' te schudden. Om ze te laten zien dat er ook een andere manier van leven mogelijk is. Ik ben een blijer, tevredener mens nu die onrust weg is. Er is tijd om te lezen, schilderen, wandelen en kleding te maken. Door deze levensstijl kan ik mezelf op de eerste plek zetten en dat brengt verdieping. Zonder vaste patronen word je op jezelf teruggeworpen. Ik leerde over mezelf dat ik lef heb. Het maakt me trots dat ik dit helemaal in mijn eentje heb aangedurfd. Alsof ik mijn eigen coach was. Ik heb me niet door angst laten leiden. En werd ik gehinderd door angst, dan keek ik die recht in de ogen en ging ik toch door. Ik heb geen idee wat de toekomst mij brengt. Alles ligt open. En mocht ik toch behoefte krijgen aan een eigen, vaste plek, dan zal ik daarnaar handelen. Thuis zit in mijn hart. Dat gevoel is niet verbonden aan een woning. Ik ben thuis bij mezelf." ■

'Al mijn spullen passen in tien à twaalf kratten. Kleding, mijn naaimachine, mijn schilderspullen en mijn eigen beddengoed'